

Montblanc, 23 d'Octubre del 1938.

Volguda mama:

Ja no estic on estava. El dime-
ores a la tarda varem traslladar la nostra secció a
fer llenya pel XII Cos d'Exèrcit, al qual anavem
agregats temporalment.

Ens portaren als boscos pròxims
al monestir de Poblet on hi arribarem aquella ma-
teixa nit i varem pernoctar en un edifici perdut
en mig d'alteroses muntanyes. L'endemà a punta
de dia ens dirigirem al bosc on la nostra feina fou
la d'anar recollint la llenya seca que hi havia,
fent-ne feixos, lligant-los i portant-los prop de la
carretera en disposició de poder-los carregar en camions.
Aquesta feina no era pesada i malgrat que tenia
els seus inconvenients, els esbarcers i les relliscades,
tenia un alicient, la novetat.

M'havia ja resignat a fer una
vida sanitària en mig del bosc, respirant aires purs
i fent exercici, a deixar-me la barba, a no rentar-
me la cara i a estar incomunicat amb el reste del
mon, quan el dijous al vespre el sergent va cridar-
me i va dir-me que l'endemà aniríem a la vila
de Montblanc on el tinent que mana la nostra

secció hem demanava per anar d'escribent a
l'oficina.

Et ací, doncs, que estic en aquesta
vila, des de fa tres dies, en les oficines que l'In-
tendència de l'Alimentat i Bos d'Exercit hi té ins-
tal·lades.

Estic molt bé, menjo i dormo pro-
visionalment, mentre hem buscat altre lloc, a casa
d'un company, caporal, que estava amb nosaltres
a Vallbona de les Monjes.

L'adreça es la mateixa d'abans. Pen-
so que l'estada en aquesta vila serà curta i que
molt aviat retornarem on erem, encara que pot-
ser per a marxar novament a altre lloc.

La senyora que li portu la meua
carta estava també a la casa on jo dormo, i
com sigui que m'ha dit que vivia a Santo i
se m'ha ofert per si troem convenia quelcom,
li he donat aquesta carta que pensava enviar-la
pel correu.

Donqui records a tothom i vostè rebi
una forta abraçada del seu fill

Josep Riera